

Het Verleden in Verhalen

Jo Zwiers: Herinneringen aan de oorlogstijd

De oorlog is niet zo'n gezellig onderwerp voor onder de kerstboom, maar vanwege de tip die ik kreeg (zie kader) en omdat we alweer richting herdenking van het bombardement op Nijmegen gaan, komt het onderwerp toch aan de orde. Hierbij de herinneringen van Jo Zwiers, die we in deze rubriek eerder zijn tegengekomen als postbode. Jo Zwiers woont nu in het Jonkerbosch.

Van het bombardement in de binnenstad van Nijmegen kan ik niets vertellen. Het was 1944 en ik was negen jaar oud. Ik zat toen op de St. Jansschool aan de Groenestraat en mijn zus Annie op de meisjesschool Johanna de Lestonnac aan de Dobbelmanweg. We woonden in de Leeuwstraat 27.

In de oorlogsmoanden sliepen wij met vier personen in de koude kelder, op de vloer. Vader, moeder, mijn zus en ik. Beddengoed werd van boven uit de slaapkamer gehaald en in de kelder op de vloer gelegd. Om het licht in de kelder aan en uit te doen, zat er aan de muur een peer met een schakelaar. In de stille uurtjes werd er vaak de rozenkrans gebeden in de hoop dat de oorlog gauw afgelopen zou zijn. Als het luchalarm 'veilig' werd gegeven, gingen we weer naar boven om een luchtje te scheppen. In opdracht van de Duitsers moesten alle ramen in het huis verduisterd worden. Er mocht geen lichtstraaltje doorschijnen.

Soldaten

Op vrijdag 22 februari lukte het niet de school te bereiken. Waarom? Op weg ernaartoe liepen wij vaak langs het weiland van boer Klaassen (nu de Tijgerstraat), over een pad door het aardappelveld (nu de Hubertusstraat). Op de Dobbelman-

Oorlogsafval

Frits Ogg van de Dobbelmanweg vertelde mij een verhaal over oorlogsafval dat in een gat achter de school op Dobbelmanweg 5 in de grond gestopt zou zijn, tot hele vrachtauto's aan toe. Dit verhaal hoorde hij al weer jaren geleden van Eddie Eichelsheim. Eddie komt uit de Hazenkamp en woonde later in Engeland misschien nu nog wel. Het is bekend dat geallieerden na 8 februari 1945 allerlei afval in de grond stopten. Zijn er wijkbewoners die zich hier nog iets van kunnen herinneren en daarover willen vertellen? Neem dan gerust contact op.

nweg werden wij door oudere mensen tegengehouden met de boodschap: jullie kunnen niet naar school toe, want daar zijn Engelse en Amerikaanse soldaten gehuisvest. We werden doorgestuurd naar de school op de Akkerlaan, maar daar was het hetzelfde liedje. Dan maar weer terug naar huis, via een pad langs het voetbalveld van NEC en Quick (tegenwoordig is dit de Steenbokstraat).

Op de Hazenkampseweg aangekomen werden mijn zus en ik door de bewoners van nr. 125 naar binnen gehaald. Voor de schrik kregen wij een mok warme chocolade met een biscuitje.

Toen zijn we vlug naar huis gerend en was ons moeder blij dat ons niets was overkomen.

Heeft u ook herinneringen of verhalen die u wilt (laten) vastleggen? Kijk voor informatie en meer verhalen over de Hazenkamp op www.lutjeniemantsverdriet.nl